

Nézd, ahogy játszanak!

Jó kis csapat voltunk hárman, bár mindegyikünknek megvolt a maga hülyesége. Sascha kelta romok és legendák után kutatott, biciklivel járta a környékbeli falvakat, fényképezte a muris alakú kőhalmokat, és jegyzetelt. Maradék idejében az itteni gyerekekkel focizott, vagy magaslest épített nekik. 40 éves volt, de egészen gyerekes. Gyerekes, abban a kedves, de kicsit idegesítő értelemben. Anna meg pont fordítva: 35 volt, de úgy viselkedett, mint akinek az egész életből elege lett, mintha megrágtá, és undorral kiköpte volna. Okos nő volt, szép képeket festett, de a két hónapos ismeretségünk alatt nem láttam nevetni, tulajdonképp az volt maximum, hogy figyelt minket meg a körülöttünk levőket; ha kérdezték, válaszolt valami mélyértelmű semmiséget, és amikor a szomszéd városka kocsmájában mi Saschával idegenekkel ittunk és táncoltunk, elnéző mosollyal nézett. Időnként faggatni próbáltam, hogy miért költözött ide, hogy mivel foglalkozott azelőtt, hogy mi a helyzet a pasikkal, ilyesmik. A tényeket meg is tudtam: a fővárosból jött, ott egy művészeti iskolában tanított, elvált. Többet azonban nem mondott, kicsit meg is sértődtem ezen a csuda nagy bizalmatlanságon, és már nem is erőltettem. Inkább a fővárosról kérdezgettem, mert szeptemberben odaköltözöm, ott fogok egyetemre járni. Húsz éve tespedtem itt a tengerparton, tanultam a tisztességes kis osztálytermekben a tisztességes kis tanároktól, nyáron besegítettem apa vegyesboltjában vagy a könyvtárban. Nagy forgalom nem volt egyikben sem soha, szóval többnyire unatkoztam. Ez a nyár kicsit más volt. Három hónappal ezelőtt érkezett Anna, nem sokkal utána Sascha, és már nem is emlékszem, hogyan lettünk jóba – vagyis hát pontosan emlékszem, melyikükkel hogyan találkoztam, mikor mentünk együtt először valahova, de azt nem tudom, mikor lettünk egy csapat. A közös ivászatok a környékbeli helyeken meg utána a parton nyilván nagyban hozzájárult ehhez. Meg az, hogy valójában mindannyian semmittevők voltunk.

Ültünk a homokban a csillagok alatt, és morbid történetekkel szóra-koztattuk egymást.

– A srác meg az anyja halála után – mesélte Sascha – azon gondolkodott, mivel állíthatná a legkedvesebb emléket neki. Eszébe jutott, hogy a mama, még az ő születése előtt, oklevelet nyert valami virágkiállításon a rózsáival, és erre nagyon büszke volt, gyakran emlegette. Na, gondolta a srác, előkeresi azt a papírt, bekeretezteti és kiakasztja a falra. Feltúrta az összes fiókot, hogy megtalálja, amit keres. Kár volt.

– Miért – kérdeztem –, kiderült, hogy nem is nyert?

Kiderült, hogy nem ő volt az anyja!

Ezen heherésztünk egy kicsit, olyan pillanat volt, amikor minden viccesnek hangzott, még Annának is felfelé görbült a szája sarka. Ekkor Albert bácsi és a kutyája jelent meg a sötétben. Mi a frászt keres itt éjjel egykor, gondoltam, meg hogy mégis jobb lett volna, ha átmegyünk a szomszéd városba.

Albert bácsi odaért hozzánk, a hold fényében látszott a rosszálló tekintete, de nem kellett a szeméből olvasnunk, mondta is nyomban: hogy micsoda népség az ilyen, éjjel részegen randalíroznak a strandon, hogy majd megmondja az apámnak, és hogy egy ilyen komoly hölgytől, egy tanárnőtől, mást várna, mint hogy egy link alakkal és egy fruskával töltsse az idejét. Aztán végre továbbállt.

– Ez is osztja itt az észet, közben meg az övét is szorozni kéne! – dűnnyögte Sascha. Anna átfogta a vállát, talán hogy azt sugallja, ne is törődjön vele. Aztán látta, hogy figyelem őket, és gyorsan átölelt engem is. Ez szép dolog volt tőle, biztos azért tette, hogy ne érezzem kirekesztve magam. Pedig nem is éreztem. Azt már korábban észrevettem, hogy Saschának tetszik Anna. Eleinte persze kicsit bosszús voltam, elvégre minden valamirevaló fickónak belém kellett volna szerelmesnek lenni, még ha húsz évvel idősebb is. De aztán megnyugtattam magam, hogy ez a férfi az apám lehetne, természetes tehát, hogy az érettebb nőkhöz vonzódik, és Anna végül is igazán helyes, meg a titokzatossága is érdekes. Szóval mostanra inkább már drukkoltam, hogy jöjjenek össze.

Eltelt még két hét, és nem jöttek össze. Úszni jártunk, elkísértük Saschát a kelta romjaihoz, és amíg én olvastam az árnyékban, ők ketten sétálni mentek vagy felmásztak egy sziklára beszélgetni. Éreztem, hogy hamarosan lesz valami.

Aztán egy ugyanolyan napon, mint a többi, Anna és én a lépcsőn ülve néztük, ahogy Sascha focizott a gyerekekkel a kertben. Kedves jelenet volt, filmkockára illő, a nevető fiúkkal, a mókás göndör hajú férfival az élükön, háttérben a kék éggel. Anna pupillája egyszer csak kitágult, és egészen ellágyult az arca. Biztos voltam benne, hogy épp most döbbszent rá, hogy szereti Saschát. Zavartan elfordítottam a fejem, és kis ideig görög betűket rajzolgattam a porba.

Anna hirtelen felállt: – Majd este beszélünk! – mondta, és elhúzta a csíkot. Én meg ültem tovább bambán, bámultam a labdázókat, igaz, kevesebb ellágyulással, mint az előbb Anna. Amikor később mindenki hazament, és mi Saschával limonádét ittunk a konyhájában, mondtam neki, hogy ideje lépnie valamit. Nem csinált úgy, mintha nem értené, csak azt kérdezte, miből gondolom, hogy nem zsákutca lenne. – Láttam, ahogy ma rád nézett!

Azt hittem, kinevet, ehelyett a távolba meredve bólogatott. Ilyen egy nagy gyerek volt. Képes volt az meggyőzni, hogy látni véltem valamit. Vagy persze a fene tudja.

Aznap este korábban hazamentem, hogy kettesben maradjanak. Másnap délután – nem akartam reggel megzavarni a románcot – szaladtam át Saschához, hogy megtudjam, mi volt. Hát elég nagy pofára esés lehetett, mert komoran szerelt valamit a biciklijén, csak kurtán felelt, hogy hagyjam békén. – Visszautasított? – Nem, csak ez most nem fog menni. – Mi nem fog menni? Mit mondott? – Semmit, menjél most haza! Már nekem is rég el kellett volna indulnom.

Innentől elromlott minden. Azaz látszatra nem történt semmi, ugyanúgy találkoztunk, csak kicsit ritkábban, ugyanúgy meséltük a furcsa történeteket, és beszélgettünk mindenféléről, csak valahogy nyomottabb lett a hangulat; Sascha már nem volt olyan köz-

vetlen; Anna továbbra is kedves volt vele, de még távolságtartóbbá vált. Aztán vége lett a nyárnak, és én felutaztam a fővárosba. Két hónap múlva látogattam haza először, és este átsétáltam Saschához. Éppen pakolt, mert másnap utazott Peruba, inka romokat kutatni. Így van ez, ha az embernek pénze van, csak életcélja nincs. Azt már hallottam apától, hogy Anna is elutazott pár hete, kiállítása lesz északon. Kicsit viccelődünk Saschával, beszámoltam róla, hogy milyen az iskola, és már a kapunál voltam, de a kíváncsiság nem hagyott nyugodni.

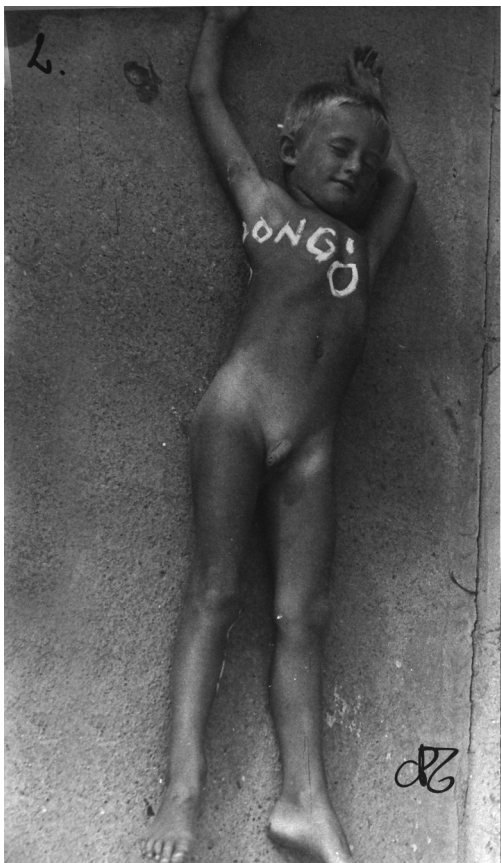
Te Sascha, most már elárulhatod, mit mondott neked akkor este Anna?

Jó ideig hallgatott, már épp vállat akartam vonni és sarkon fordulni, amikor megszólalt: – Hogy most nem tud mit kezdeni az emberekkel, mert egyelőre túlélni próbál. Túlélni azt, hogy elvesztette a fiát. A fia négyéves volt, előző télen elütötte egy autó, amelyik megcsúszott az úton. Aznap, amikor figyelt minket focizás közben, arra gondolt, hogy akár az ő gyereke is itt játszhatna a többiekkel.

Erre nem volt mit mondanom, bólintottam és hazamentem. Azóta se találkoztam egyikükkel sem.

És most, hogy 12 évvel később itt ülök a játszótéren – ahogy az elmúlt évben szinte minden nap, és nézem a homokozó gyerekeket, és tudom, hogy nekem már nincs jogom itt ülni, hogy én már nem tartozom ide –, eszembe jutott az a nyár, és az, hogy ha most figyelne engem valaki, vajon mit látna a tekintetemben.

Altató, 21x30 cm, fotó, 1973

Elbeszélés, egymás mellett

A többiek, akik már a Bagolyban ittak 6 óta, azt írták, hogy most már siessünk, mert fogy a sör. Amikor Annával befutunk, rögtön Dínót keresi a tekintem, nem nehéz kiszűrnom, épp széles gesztusokkal magyaráz valamit. Keríték egy széket – bár a hely most is fullon van, de pár percen belül azért mindig akad egy szék, ami kész csoda, hisz inkább csak jönnek az emberek, mintsem mennének – és mellételepedem. Valami barom a szomszédjáról mesél, aki fel akarta őket jelenteni – a bátyjával laknak, aki nemrég végzett jogon. „Hát, mondom neki, kurvát faszal, ügyvédet perrel fenyegetni felesleges.” Ezen elnevetem magam, annyira nem illik Dínó szájába ez a tapasztalt vén róka szöveg, de hát ilyenkor játszunk az agyunkat – ő is, és amikor szóhoz jutok tőle, én is. Annának erről eszébe jut, hogy Bangkokban a prostituáltak szívnak, metamfetamin van benne, amitől akár 12 órán át rózsaszínben látják a világot, így bírják a melót. Aztán Jetivel és a barátnőjével dumálok, persze fél füllel Dínót hallgatom, hogy ő miről beszél a haverjaival. Most épp egy filmről, amiben a férfi azt meséli a nőnek, hogy kétféle indián van, feketelábú szőrös talpú meg fehér lábú sima talpú. A feketelábú mindig hazudik, a fehér mindig igazat mond. „Te melyik vagy?” – kérdezi nő. „Fehér lábú sima talpú.” Odafordulok, hogy ez egy Audrey Hepburn-film. Ezzel nem nyugózok le senkit, végül azon vitatkozunk, hogy az állítások hogyan igazolhatók, hisz sokszor nincs lehetőségünk ellenőrizni. Anna ránk szól, hogy inkább igyunk, ahelyett hogy hülyeségeket beszélünk – igaza van, de azt nem sejtí, hogy ilyenkor végig a srác száját nézem, és bár banális, de arra gondolok, hogy jó lenne, ha már egyszer megcsókolna. Dínó ásitozik, felhajtja az utolsó kortyot. „Na gyere Dóra, menjünk haza” – mondja. „Aha, menjünk” – felelem lelkesen, de tudom, hogy sajnos nem ugyanarra gondolunk. Elindulunk a utcán, hirtelen valahogy lelassul minden. Szó nélkül megyünk el a sarokig, ott int, és balra fordul, én pedig jobbra. Olyan világos az éjszaka, és tisztán látni a holdat. Rabul ejt, ha sokáig nézem.

Tíz perccel azután, hogy mondom Jetinek, hogy írjon már Annáéknak, hogy siessenek, befutnak a lányok. Dórát messziről kiszúrom, úgyhogy gyorsan elkezdek dumálni, és nemigen nézek rá, amikor mellém ül. Épp a bátyám mondatát idézem a kurvákról meg ügyvédekről, zseniális szöveg szerintem. Dóra szerint is, nevet rajta. Szép a szája – ha egyszer egy percre csendbe maradna, talán meg is csókolnám. Oké, ez túlzás, megcsókolnám, ha tudnám, hogy tényleg bejövök neki. Utálom egyébként ezt, hogy ha itt van, akkor folyamatosan elemzem, hogy mit mond ő, mit mondok én, persze ez szerencsére nem látszik, legalábbis senki nem veszi észre. Látványosan Gergőékhez fordulok, a közeledő választásokról beszélnek, aztán meg korábbi választásokról, jót vitázunk arról, hogy 94-ben a Szadesz miért lépett koalícióra az MSZP-vel. Szerintem rossz húzás volt, Gergő szerint valójában nincs jelentősége, hogyne volna, mondom, és érveket sorolok. Kis időre magam mellett, de hozzám ér a válla, és rápillantok, de nem foglalkozik velem, Jetiéket hallgatja. Hirtelen elfáradok, iszogatom a söröm, nézem a pultnál az embereket. Csak akkor kezdek megint figyelni, amikor Dóra odafordul, és azt mondja: „Ez egy Audrey Hepburn-film.” Rámosolygok, mert tetszik, hogy tudja, de aztán felbosszant, mert nem érti, amit a kijelentések igazságtartalmáról magyarázok, leráz azzal, hogy axiómák léteznek és kész, és amikor ellentmondok, unottan vállat von. Fel tudnék robbanni, de akkor Anna azt mondja, hogy unalmasak vagyunk, és ha lehet, ne most váltsuk meg a világot. Igaza van, arra találhatunk egy alkalmasabb pillanatot is. Azt viszont nem tudhatja, hogy ilyenkor legalább feltűnés nélkül nézhetem Dórát, néha a mellét, ahogy egy-egy mozdulatnál több látszik a pólója kívágásából. Lassan haza indulnak a haverok, na menjünk, állok fel. „Dóra?” Erre jön ő is.

Szó nélkül megyünk el a sarokig. Jó lenne egyszer vele menni haza, ezt majdnem ki is mondom, de nem figyel rám, a holdat bámulja, úgyhogy csak intek, és elindulok a megálló felé.